

Mary Heimannová

Autor: Jan Borg

... jedné britské profesorky a několika českých spisovatelek

Mnoho různých článků a polemik bylo věnováno „revizionismu“, tomu, který se týká holocaustu, ale i tomu ohledně výkladu příčin a důsledků druhé světové války. Tato diskuse jistě není zcela uzavřena a přešla dokonce k problému revize samotného „jaltského systému“, který mohl mít různé podoby a výklady, ačkoliv asi nejsou dosud známy s plnou zřetelností, ale jehož „revize“ má jasný cíl: ovládnout Střední Evropu a zvrátit rovnováhu, která mezi Východem a Západem přese vše existovala.

A jelikož s jídlem roste chuť, je třeba „revidovat“ samotnou historii středoevropských států hned po první světové válce a případně dokázat jejich otřesenou identitu od samotného počátku.

Zde je klasickou ukázkou na první pohled důkladný a objemný spis **Československo - stát, který zklamal** paní profesorky **Mary Heimannové**, který údajně nechtěli čeští vydavatelé ani vydat, ale který nakonec za nejasných okolností (a řekl bych příznačně) vyšel „v malém, ale skvělém“ vydavatelství v Petrkově (chudák Reynek by se možná divil) s těžko říci jak

výmluvnou podporou Prague Business Clubu a také s podporou, typickou a zde ovšem velmi výmluvnou, již neblaze proslulého a stále ještě asi nesmrtelného senátora Petra Pitharta. (Nemohu se ubránit poznámce, že tato podpora patří ústrojně ke klasickým projevům celého tohoto vychvalovaného, leč zbytnělého tělesa, nebudeme hovořit o tom, jak někteří zdůrazňují, že to je odkladiště těch, které „stát – jakýkoliv – zklamal“ anebo to bylo naopak?)

Nejsem nedůtklivý nacionalista, po této stránce mě „pravda, jediná hodnota a měřítko“ paní profesorky zase tolik neprovokovala, pokud to ovšem „pravda“ byla. Jestliže autorka dost detailně zdůrazňuje, že zbožňovaní vůdci národa Masaryk a Beneš „klamali“ ve Versailles, ale i prezidenta Wilsona ohledně skutečných národnostních poměrů v jejich vlasti, jako představitelka národa, který velmi dobře definoval i uskutečňoval reálné geopolitické cíle (s nimiž také v minulosti skutečně něco dokázal – stejně jako původci naší civilizace Římané, a ti již také dobře věděli, co znamená jejich Běda poraženým!), je to jistě dost paradoxní. Neboť zatímco paní profesorka kritizuje malý stát, že využil situace po porážce militaristického Německa a jím zcela ovládaného Rakouska, měla by se možná zamyslet nad podivuhodnými zákruty historie právě britské říše, nazývané proto a asi nejen ze závisti „proradný Albion“, tedy zákruty řekněme od doby třicetileté války (míním politiku krále Jakuba vůči jeho zeti Fridrichovi...) k celému devatenáctému století, kde je zjevné, že bez britského financování by neexistovaly žádné koalice proti Napoleonovi a patrně tedy ani napoleonské války.

Je pak farizejské vyčítat malému národu, který přese vše hrál podřízenou roli v soustátí, znamenajícím posléze jen úpadek, rozklad a germanofilský marasmus, že osobnostmi svých předáků slíbil jakési „švýcarské kantonální uspořádání“, všichni víme a nemusíme být profesory historie, že je to již pojmově ahistorické, nesmyslné řešení, na poměry ve Střední Evropě nepřenosné, nikdo se však zejména nezabýval tím, zda by obstálo poté ve třicátých letech tváří v tvář nacismu a jeho sudetským podporovatelům, kterým od začátku šlo o něco zcela jiného.

Jestliže se nebudeme cítit zbytečně pobouřeni autorčiným výkladem zejména předválečné historie, nehodlám totiž probírat její úvahy, zabývající se celou poválečnou situací, snad jen s několika citacemi z období po roce 1945, je to proto, že dobře rozeznáváme skutečnost, jak **autorka nedokáže přestoupit svůj britský stín**, vypadá to, že i neuvědoměle pokračuje v jistém mnichovanství, ČSR přece měla vyhovět německým požadavkům, odtud její pozoruhodná věta, že „z dnešního hlediska to vypadá, jako kdyby 15. březen roku 1935 pravděpodobně byl dnem, v němž bylo myslitelné, aby změny ve vnitřní politice i v zahraniční politice Československa mohly odvrátit dlouhou a vleklou katastrofu...“, pak je ovšem president Beneš, když později dokonce nařídil částečnou mobilizaci československé armády, „a tím krokem přivedl celou Evropu na pokraj války“, válečným štváčem!

Tato „neoprávněná vojenská provokace“ podle autorky „rozhořčila a rozhněvala všechny velmoci... také Velkou Británii (jež dávala najevo čím dál tím větší pochopení pro stížnosti sudetských Němců) i Německo, které bylo pobouřeno takovou podlou provokací“ (téměř neuvěřitelná slova, která jasně ukazují přetrvávající mnichovský syndrom!).

Nezabývala se autorka jenom chvíli otázkou, co by se bývalo stalo, kdyby Velká Británie s Francií ještě ve vhodném čase řekli německé politice ne a kdyby např. vzpourou německých generálů a pádu režimu vůbec k dalším událostem světové války nedošlo a patrně tedy ani k poválečnému vyhnání sudetských Němců? A patrně také ani k dominanci komunismu ve Střední Evropě a k miliónům obětí! Jsme realisty, můžeme Britskou říši, zejména v jejím zenitu, dokonce obdivovat, ale nemůžeme také zapomenout, že britská mocenská politika vedla k miliónům obětí, např. **Mnichovem** a válkou – ale již v devatenáctém století. A tím, že si pěstovali Hitlera, aby ho obrátili proti SSSR, nám posléze toho Stalina nadělili.

Klasické revizionistické postuláty paní profesorka víceméně opakuje i v líčení událostí po květnu 1945. Zejména srovnává typickým a již dobře známým způsobem příčiny a důsledky: vyhánění Čechů ze Sudet, ale především systematický teror prováděný prakticky všemi Němci v pohraničí (k tomu bych měl i osobně známé svědky, včetně jednoho dvou soudců, kteří mi o tom konkrétně vyprávěli a byli známi svou náklonností jak k českým, tak k německým občanům) a poté realizovaný po dobu několika let německými státními složkami v tom „idylickém“ protektorátu – s jistě také politování hodnými excesy odsunu... Toto vše má své podstatné kvalitativní stránky, ale je úsměvné pročítat autorčiny početní „statistiky“: „V Malé pevnosti nacisté zabili více než osm tisíc Čechů. Vězňové se pomstili ihned, zemřelo tam 550 z 3725 poválečných zajatců a vězňů“. Jeden nechce být „cynický“, ale musí se snad usmívat, když čte, jak nějaký lékař dal pětáctřiceti německým zajatcům – hlavně příslušníkům SS a gestapa – smrtící injekci. Málem úsměvné (nebo je to kouzlo nechtěného?), poněkud však hořké je i vylíčení již proslulého incidentu v Krásném Březně, již jen formulací, že bylo postříleno nebo utopeno v Labi „něco mezi osmdesáti a čtyřmi sty Němci“..., autorka samozřejmě asi neměla možnost číst práci ústeckého publicisty Františka Ročka **Ústecké vítězství**, kde autor na základě podrobného zkoumání zjišťuje přinejmenším, že celý incident vznikl provokacemi z obou stran..., čímž samozřejmě nevyvíňuje podíl českého davu...

Autorka v zásadě vychází při tom všem ze své neméně pozoruhodné (?) teze, že „Němci“ byli vlastně „Němci, kteří v životě nevstoupili na půdu Říše“ – ale již dobová svědectví nám mnohočetně prokazují, že proti státu, ve kterém žili, byli již po první světové válce a pak tedy znovu v kritických chvílích, kdy přece evidentně „chtěli do Říše“ a když se dopouštěli kriminálních a vlastně teroristických činů, tak tam také prchali.

Autorka nezná ovšem ani další hypotetické, ale dosti odůvodněné závěry již zmíněného Františka Ročka, který v jiné své práci *Ústecké kádrování* polemizuje s oblíbeným názorem, že by sudetští Němci v roce 1947 nebo 1948 byli jakousi „hrází“ proti komunistům – známe ovšem dobře, jak snadno v předválečném Německu mnoho komunistů přešlo k nacistům a jak se opačný přesun dobře uskutečňoval v poválečné NDR, možná že bychom se byli divili! Ale to jen na okraj, také proto, že paní profesorka se sama zmiňuje, „že **většina politicky aktivních Čechů a Slováků chtěla naléhavěji něco jiného než demokracii – totiž etnický homogenní národní stát pod ochranou Sovětského svazu.**“

Nemohu a ani nehodlám probírat všechny detaily jejího díla.

Mně jde hlavně o to, **k čemu revizionistické teze paní profesorky a celá tato objemná**

a obsáhlá kniha vlastně „pedagogicky“ směřuje a kde je její čertovo kopýtko!

Jde přece, jak sama autorka uvádí o „překonání nebezpečí skrytých v zdůrazňování etnických stereotypů a generalizací... s brexitem, Orbánem, Zemanem a všemi těmi rádoby autokraty... o populistickou xenofobii... islamofobii i protiromské a antimigrantské smýšlení.“ (Autorka ve své pracovně nikdy s Romy nepracovala jako např. autor této statě...) Nechci zdůrazňovat, jak je přinejmenším směšné, když to říká profesorka z Velké Británie s jejími islámskými i migrantskými problémy..., která navíc tolik spoléhá na **dogma demokracie a liberalismu, tolik již vyprázdňené, že vlastně nikdo nezná jeho skutečný obsah, který již ani neexistuje, neboť i neautoritativní státy jsou reálně ovládnuty skupinami politických šíbrů a oligarchů.**

K tomu zde ani ty autokraty a populisty nepotřebujeme, legrační (nebo sarkastická?) je ovšem idylka o našich soudobých poměrech, „jak se bezdomovci a nezaměstnaní, které nebylo za komunismu vidět, vrátili a všude je možné spatřit graffiti, které už dlouho neodstraňuje tajná policie, supermarkety po celý rok vedou ovoce a zeleninu všeho druhu“ – pracoval jsem i jako pracovník v sociální sféře, ani za toho v mnohém odporného pseudosocialismu bezdomovci fakticky nebyli, graffiti tajná policie neodstraňuje, tyto odporné čmáranice odstraňují nákladně odborní pracovníci a to i ty načmárané liberály ze Západu..., zatím jen (zase?) z Německa (dosud ne z Velké Británie...), **ano revoluce se podle vtípalů hlavně konala kvůli banánům**, ty máme nyní bez front, ale naše (?) jablka jsou mnohem dražší...

Miluji britské historiky a to dokonce i ty, kteří píšou o českých dějinách... nebo italské kunsthistoriky, kteří píšou v knize o baroku, že tu v osmdesátých letech nebyly cukrárny!

Profesor Pynsent docela obdivuhodně zná českou literaturu, přesto poučený domácí čtenář úsměvně glosuje jeho zjevné věcné omyly.

Autorka Harryho Pottera vyřídila ne jeden ústav sociální péče svými odbornými názory na ošetřování mentálně postižených pacientů a jejich potlačovaná lidská práva, znám celou řadu bývalých chovanců, kteří jsou vykořenění ve svých chráněných bytech a bezcílně bloumají po ulicích, zatímco předtím bydleli na zámku, který se od té doby rozpadá....

*

Ale cožpak britské profesorky. **Ke zdatným upravovatelkám dějin patří i české spisovatelky.** Je příznačné, že **chtě nechtě také naplňují jistou „objednávku“**, která se šíří jako epidemie a dost často pak sbírají jednu literární cenu za druhou, zejména tu komickou Magnesia Literu. (Raději upozorňuji, že jim ty ceny nezávidím, protože mám o nich smýšlení, jaké měl např. Julien Gracq, Paul Sartre nebo André Breton...) Ponechme stranou autorku nečitelného tlustospisu o Číně od paní Radky Denemarkové, která v něm vydatně zobrazuje také svou neschopnost pochopit zásadní skutečnosti nové i staré Číny, ponechme stranou román o pochodu vyháněných Němců z Brna k rakouským hranicím od další laureátky (K. Tučkové *Vyhnání Gerty Schnirch*), jsem zásadně proti násilí, které bylo

způsobeno Němci vyháněným Čechům i Čechy vyháněným Němcům, ale romány bych o tom opravdu nepsal, ba ani kvůli libovolné ceně a ještě bych hodně přemýšlel o početných pochodech smrti na konci války, kde věru pochodujícím také nikdo neposkytoval „vodu, přístřeší, lékařský dozor“, spíše je po cestě stříleli...

Co však s novým velmi propagovaným románem, zase o několika stech stran, nazvaným *Srdce Evropy* spisovatelky Pavly Horákové, oceněné Magnesií Literou již za její debut *Teorie podivnosti* (2018).

Nebudu probírat jeho děj a postavy, kdo má tu trpělivost, ať si i za mne knihu dočte.

Já jsem s větším zájmem přečetl také obsáhlý román slovenského spisovatele Josefa Kariky, v němž věrohodně a velmi konkrétně líčí „poměry“ v koncentračním táboře v Osvětimi (řekl bych jak jsme je dosud nečetli), včetně pokusů doktora Mengeleho, zejména na dětech a také akce einsatzgruppen na Východě, včetně docela zajímavých souvislostí ohledně našich nynějších spojenců v Evropské unii – jde totiž o již dříve známou skutečnost, že **když stateční střelci z SS umdlávali nebo byli na nervy, Litevci a Lotyšši ty Židy ubíjeli klacky nebo do jejich hrdel pouštěli vodu z hadic..**, ale to je asi něco jiného, mimo obzor britských i českých spisovatelek.

Zaujal mě však rozhovor se spisovatelkou Horákovou v příloze Salonu deníku *Právo* (14. října 2022), který dobře ilustruje její také „revizionistické“ názory a ovšem i jejich dost chabou souvislost právě s každodenní realitou (ponechávám stranou jiné, dost často také svérázné názory autorky, např. o smrti – byl by to asi i generační problém).

Spisovatelka se však „věnuje i vztahu Čechů k sousedům, hlavně Rakušanům a Němcům“, jak říká v rozhovoru autor článku Štěpán Kučera, který jí klade i otázku, „do jaké míry dává národní perspektiva smysl“ – „jí ovšem připadá, že je to dnes do jisté míry přežitá věc. Autentičtější je třeba identita regionální, která v Evropě často přesahuje hranice států.“

Nevím, proti „gustu žádný dišputát“, nevšiml jsem si, že bych se cítil a žil jako příslušník nějakého regionu Česko-saské Švýcarsko, i když jsou pro mne i jeho saské polohy kulturně-historicky zajímavé (např. Malerweg), stejně jako České Středohoří, s jeho tradicemi, ale ovšem současně mnou žitou českou realitou v českém státě. Můj oblíbený romantický malíř C. D. Friedrich maloval krajinu na obou stranách hranic, mám ho moc rád, ale je to prostě typický německý romantický malíř, má tedy německého ducha a německý svéráz.

Že „přibylo smíšených manželství a bilingvních dětí“ je také trochu legrační argument – jde totiž o to, kde a kolik...

Podle paní spisovatelky jsme „geneticky směsicí všech etnik“, to už jsme také slyšeli, že vlastně nejsme Slované, ale Keltové.... „od svých nejbližších sousedů se (- prý -) téměř nelišíme“, nemohu si pomoci, nejsem nacionalistický šovinista, ale považuji mnou oblíbené Slováky za poměrně dost odlišný národ, stejně jako sousedy Němce a Poláky, od bratrských Poláků se paní spisovatelko rozhodně lišíme v dobrém i ve zlém značně! Naše pojetí národa

je sice dost poznamenáno také tím, že „to je romantický import ... devatenáctého století“, i když bych to tak nenazval, ale je opravdu a reálně i prastaré, přes všechno rozmělnění v době před romantismem a v památce např. na takové Evropany jako byl Karel IV. a Komenský.

Svého času jsem četl šumavské a jesenické pověsti, najednou jsem byl překvapen něčím, co se v mé mysli otvíralo jako něco bytostně odlišného od pověstí např. ze Středních Čech nebo z Hané, bylo to jiné než české a moravské pověsti, v pověstech a zbytcích pradávných mýtů byl germánský duch, který jsem znal i ze severských eddických písní, tím nesleduji žádné šovinistické teze, ale prostě **vidím projevy národní nebo národnostní odlišnosti i takto na území, kde tyto dva národy byly bezprostředními sousedy po staletí**. Paní spisovatelka v rámci jakési moderní pseudoideologie může popírat šovinismus, předsudky, ale nemůže popírat to, co reálně žije i v krajině a v duši lidí.

Ano, jazyk, sdílený jazyk... „v době, kdy světu vládne angličtina jako lingua franca už nejsme odkázáni jen na svou národní pospolitost“... dobře to nazývá lingua franca, kterou již ve středověku byl vždy určitý zjednodušený jazyk, do určité míry „zpotvořená“ forma původního národního jazyka, důkazem jsou právě i jeho současné formy netové a zejména esemeskové! A pak ty hovorové floskule Super (jazyková zpotvořenina anglického a latinského slova, kde i v angličtině to má matoucí smysl) nebo poloidiotské Wow nebo vau?! Znějící jako irokézský pokřik, zejména z roztomilých úst mladých žen, podobných paní spisovatelce...

Avšak zkuste si přeložit třeba takového Máchu do angličtiny... Mám jeden americký překlad, z roku 1947, skutečně velmi pěkný a zdařilý, občas „to tam“ zní jako starý dobrý Shelley, ale naprosto to selhává v těch nejsuverénnějších místech Máchovy české Múzy. Z překladů Březiny snad jen ten latinský skoro geniálního Jana Šprincla má odpovídající úroveň – a vždy mě až překvapovalo, jak převod slov z čínštiny nebo sanskrtu do češtiny je vlastně snadný, na rozdíl od těch neohrabaných a nepřesných anglických, francouzských, ba i německých převodů, současná mezinárodní forma přepisu čínštiny pinyin je typicky také lingua franca pro jazyky, které na to nedostačují..., my **jsme zkrátka jazykově blízcí např. sanskrtu, což věděl již Dobrovský**... a měli jsme již v polovině minulého století přepis čínštiny mnohem přesnější.

Paní spisovatelka se podle svého vyjádření „osobně dokáže lépe dohodnout a identifikovat s příslušníkem vzdělané střední vrstvy kdekoliv na světě než s českým hurávlastencem“, nic proti tomu, v hurávlastencích nemám také zálibu, problém je jen v tom, zda příslušník vzdělané střední vrstvy zná dostatečně své vlastní a tedy i národní historické a kulturní tradice (kde jsem překvapivě až dost často shledával zásadní neznalosti – tak bylo někdy třeba poučovat Francouze a Italy o jejich historii a evropské historii – a Araby zase o islámu...).

„Část české společnosti na národovectví a volání po suverenitě stále slyší“ – ale nemusejí to být jen cyničtí politici, jiní naopak – řečeno předválečnou lingua franca – „holt“ ten hlas předků již neslyší, je přehlušený i jejich super a vau ... horší však asi je, že jsou možná nevědomými nástroji ne kdysi zralého, ale současného „evropanství“, a politicky

zdeformované lingua franca, kde je třeba národ vymazat v zájmu jeho proměny jen v jakousi Evropu regionů, nejlépe ještě zahuštěnou směsí obyvatel vlastně již bez společné identity, neboť často ne snad méněcenného původu, jak by zdůrazňovali rasisti, ale původu zcela nesouladného s původním obyvatelstvem, proto je třeba hlásat, že jsme vlastně všichni stejní.

Také **spisovatelka románu tak hezky nazvaného *Srdce Evropy* tak zachází ještě dál než britská vědkyně - k téměř dokonalému vymizení národa a vůbec existence něčeho tak podle ní asi iluzorního**. Je prostě třeba revidovat pojem státu, ale nejlépe i národa.

Nic ovšem nového, je krutě paradoxní, že takové folkloristické pojetí Česka (další obludný výraz...) zastávali již nacisté, zbytek obyvatelstva po realizaci jeho „konečného řešení“ vyhubením a přestěhováním za Ural nebo do Patagonie měl být skutečně jakýsi velký Folkloristán, Národopisná Morava („most mezi Slezskem a Východní markou“...) nebo něco jako vzkříšené Chodsko, Nová Evropa regionů... a má to být tak jako tak nové vítězství sil, které prohrály druhou světovou válku, tentokrát dosažené asi bez tanků, ale se stejnými záměry.

Považujte to za přehnané, ale všechny takové předzvěsti byly považovány za přehnané - a vidíme ovšem, jak se tato „infekce“ zrovna v dobách reálné epidemie a války hezky šíří, např. s úsměvy sympatických starších britských dam a půvabných českých spisovatelek, mladé inteligenty ze „vzdělaných středních vrstev“ je třeba ovlivnit nejdřív, protože pamětníci jiných pojetí brzy vyhynou.

Psáno pro Dělský potápěč

Pozn. DP

Autor promlouvá z pozice potomka někdejších klasických vzdělanců, pravých humanistů a literátů. Zato v dnešních poměrech asi kdekdo z nás již zná nějaký ten jazykově či dokonce rasově rozdílný pár, který měsíce, ba roky v podstatě vystačí se společnou slovní zásobou, kterou se v představách Edgara R. Burroughse dorozumívali příslušníci Tarzanova rodu Opů. To je stav, který se s důsledným naplňováním rovnostářské ideje bude v tzv. Evropské unii zřejmě nadále šířit. Vezměme si jen, co se nadělá kolem přežití tlup horských goril, také v pražské zoo, zatímco přežití etnické kategorie, hloučku (ve srovnání s miliardovými masami barevných, které se dávají do pohybu), Čechů je všem fuk, včetně nemálo jich samotných. Ostatně od tvrzení (ovšemže vědecky podloženého), že mezi (státně českými) lidmi a gorilami (horskými) vlastně není zásadního rozdílu, dělí uvedené pisatelky nejspíš sotva jedna generace...